Iniţiere în tema „împăcarea tuturor oamenilor” (1)

SoundWords

© SoundWords, Online începând de la: 12.09.2018, Actualizat: 12.09.2018

soundwords.de/ro/a11126.html

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite şi fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacţiei noastre.

Introducere

„O, veşnicie, tu, cuvânt ce nu admiţi replică” – aşa începe o cunoscută cantată a lui Johann Sebastian Bach (BWS 20) după cântarea bisericească cu acelaşi nume a lui Johann Rist. Se pare că compozitorul cântării a înţeles profund în anul 1642, ce fel de cuvânt violent este noţiunea *veşnicie* – da, ce putere este inclusă în acest cuvânt.

De cuvântul *veşnicie* s-au împiedicat deja unii creştini, şi anume nu din cauză că ei tăgăduiesc o fericire veşnică în cer, sau că nu şi-ar dori-o, ci pentru că ei nu au putut să aducă condamnarea veşnică la unison cu un Dumnezeu al dragostei. Imaginea unei condamnări veşnice a deranjat pe Charles Taze Russell, întemeietorul grupării martorii lui Iehova, într-o măsură aşa de mare, că el a considerat mai degrabă posibilă nimicirea sufletului. Şi alte secte, ca de exemplu adventişti de ziua a şaptea, nu cred într-o condamnare veşnică a păcătoşilor, ci în nimicirea lor definitivă. În creştinătatea generală – şi chiar în multe biserici evanghelice – a intrat mai mult sau mai puţin învăţătura despre *împăcarea tuturor oamenilor* (la sfârşit toţi oamenii vor fi împăcaţi cu Dumnezeu), respectiv învăţătura despre *nimicirea generală* (la sfârşit tot răul va fi nimicit).

Însă constatarea biblică este univocă: la sfârşit nu toţi oamenii vor fi împăcaţi cu Dumnezeu şi nici cei răi nu vor fi nimiciţi. Biblia vorbeşte clar şi precis despre o condamnare veşnică. De ce atunci nu se dă crezare afirmaţiilor clare ale Bibliei şi se pune la îndoială condamnarea veşnică?

Motive pentru îndoiala cu privire la condamnarea veşnică?

Condamnarea veşnică este pusă la îndoială din mai multe motive:

- Nu se recunoaşte că Dumnezeu este nu numai un Dumnezeu care iubeşte, ci El este şi un Dumnezeu drept şi sfânt, care nu poate avea părtăşie cu păcătoşii, ci trebuie să judece păcatul. Din ideea nebiblică, că Dumnezeu ar fi numai un Dumnezeu care iubeşte, rezultă o imagine falsă a lui Dumnezeu: un Dumnezeu care iubeşte nu ar putea permite un chin veşnic.
- Simţămintele proprii sunt făcute un etalon pentru evaluarea lucrurilor: *pur şi simplu nu-mi pot imagina că un Dumnezeu al dragostei lasă oamenii să ardă veşnic în foc; nu-mi pot imagina că un păcat trecător ar putea avea urmări*

nesfârşite.

„Nu-mi pot imagina” este în orice caz un pedagog rău pentru interpretarea Bibliei. Dacă noi nu ne putem imagina ceva, cu toate că Cuvântul lui Dumnezeu învaţă clar acest ceva, noi nu trebuie să adaptăm Biblia la ideile noastre, ci ideile noastre să le adaptăm la Biblie. Noi nu avem voie să aşezăm ideile noastre deasupra Scripturii, ci noi trebuie să recunoaştem că Sfânta Scriptură are autoritate asupra tuturor gândurilor oamenilor. Noi suntem chemaţi ca „orice gând [orice imaginaţie omenească] să-l facem rob ascultării de Hristos” (2 Corinteni 10.5). Aţi crezut dumneavoastră probabil într-un Dumnezeu care iubeşte? Şi cum aţi reacţionat când aţi constatat, că în realitate Dumnezeu nu corespunde chiar aşa imaginaţiei dumneavoastră ca Dumnezeu iubitor, ci că El este totodată şi drept şi sfânt? Aţi acceptat Cuvântul lui Dumnezeu şi v-aţi supus Lui, sau L-aţi corectat mereu până a vorbit aşa cum v-aţi imaginat dumneavoastră pe Dumnezeu?

Unii învăţători ai Bibliei se laudă chiar cu cunoştinţele lor de limbă greacă şi afirmă că trebuie citit exact textul de bază din limba greacă; „veşnic” nu înseamnă totdeauna veşnic. Unii creştini au fost derutaţi prin aceasta şi au ajuns să se

îndoiască.

Unii adepţi ai împăcării tuturor oamenilor gândesc chiar, că Dumnezeu a vorbit despre un foc veşnic sau despre o condamnare veşnică numai din motive pedagogice. În realitate Dumnezeu nici *nu Se referă* la o condamnare veşnică, care nu se termină niciodată, atunci când El vorbeşte despre condamnarea *veşnică*; El ar vrea numai să trezească pe oameni prin perspectiva unei pedepse veşnice. După un anumit timp Dumnezeu ar lăsa să se sfârşească pedeapsa veşnică ameninţătoare, aşa că în final oamenii vor fi totuşi salvaţi.

Însă această părere a adepţilor împăcării tuturor oamenilor coboară pe Dumnezeu la nivelul omenesc. Putem compara aceasta cu un tată pământesc, care (din motive pedagogice) ameninţă pe copiii săi cu o pedeapsă aspră pentru o anumită comportare greşită, dar care nici nu execută această pedeapsă, sau o face mult mai blândă decât a ameninţat. Ce imagine a lui Dumnezeu se obţine în cele din urmă dintr-o astfel de gândire? Noi ar trebui să acuzăm pe Dumnezeu de nesinceritate, căci de fapt noi nu ne-am putea baza, că Dumnezeu intenţionează să facă ce spune, şi că Dumnezeu spune ce gândeşte. În afară de aceasta ne dă de gândit: toate

presupusele foloase pedagogice ar dispărea, dacă Dumnezeu ar lăsa să se predice oamenilor o condamnare veşnică şi înapoia ameninţării ar spune: în realitate ea nici nu este veşnică. Are Dumnezeu nevoie ca prin neadevăr să obţină un scop pedagogic? Dacă Dumnezeu nu este sincer într-o temă aşa de importantă - cum putem noi să considerăm că El este sincer în privinţa celorlalte lucruri şi nu gândeşte altceva decât spune?

Uneori se spune şi că *consecinţele* respingerii Domnului ar fi într-adevăr veşnice, însă *sufletul* nu ar exista veşnic. De ce avem părerea că noi am şti mai bine decât Biblia, şi de ce vrem să golim conţinutul cuvântului *veşnic*? Nu ar trebui atunci, ca să fim consecvenţi, să întrebăm de asemenea că probabil Dumnezeu a vorbit numai din motive educative despre *slava veşnică* şi despre *viaţa veşnică*? În final probabil viaţa veşnică nici nu este veşnică? Şi în felul acesta s-ar putea continua.

Diverse modele de gândire

Recunoaştem: ideea referitoare la o condamnare veşnică – exprimat blând – este îngrozitoare şi realitatea unui chin fără sfârşit este aşa de puţin înţeleasă de unii oameni, că pe

parcursul istoriei ei au dezvoltat în principal două sisteme doctrinare:

- Unii afirmă că în final toţi oamenii vor fi mântuiţi şi Dumnezeu va împăca pe toţi oamenii (împăcarea tuturor oamenilor).
- Ceilalţi gândesc că sufletul celor necredincioşi, respectiv al celor răi va fi nimicit după moartea pământească (nimicirea generală).

Nu este necesar să amintim că cele două sisteme se exclud reciproc. Ambele direcţii doctrinare au dat naştere la înflorituri diferite:

- Biserica catolică a dezvoltat doctrina purgatoriului, potrivit căreia după un anumit timp s-ar putea scăpa, căci prin purgatoriu devii curat. Din perspectiva aceasta rezultă în practică rugăciunea pentru morţi.
- Alţi într-adevăr nu vorbesc despre un *purgatoriu* curăţitor limitat în timp; după părerea lor ar exista o judecată şi un *iad*, dar care va dura numai un anumit timp sau probabil un veac. S-ar putea scăpa de această judecată, de această pedeapsă probabil de aceea, că prin chinuri s-a ajuns la

recunoaştere de sine.

- Alţii la rândul lor gândesc că locul din Scriptură: „S-a dus [Hristos] şi a predicat duhurilor care sunt în închisoare” (1 Petru 3.19) ar dovedi că Hristos ar predica şi în iad, aşa că oameni ar putea să se convertească şi după moartea lor.
- Adepţii nimicirii definitive consideră posibilă o judecată şi o condamnare, cred însă că focul va nimici sufletul după un anumit timp de pedeapsă.

S-ar putea enumera şi alte teorii, care au fost prezentate pe parcursul timpului. Însă întrebarea nu este, ce teorie dezvoltăm *noi* cu privire la această temă, ci ce spune *Biblia* despre această temă.

Dorim să cercetăm aceasta în următoarele articole ...

Tradus de la: Einführung in das Thema Allversoehnung (1)

Traducere: Ion Simionescu